

In die race naar de bodem wordt bespaard op centenwerk en dat komt de kwaliteit van velden niet ten goede

Race naar de bodem

Kent u de Wet van Goudvis nog? Deze zwemt zijn rondjes in de kom en stuit na verloop van tijd weer op een probleem dat hij al eerder gezien heeft. Ik moest aan deze theorie denken bij de situatie in de keuringsmarkt, waar momenteel wat rumoer is. De prijs voor een eindkeuring varieert behoorlijk tussen keuringsinstituten en het ene instituut zou strenger keuren dan het andere. Al in 2011 schreef dit vakblad over het openstellen van de keuringsmarkt, waarbij een discussie oplaaide over werken én keuren tegen de laagste prijs, een heel andere situatie dan in de tijd toen Isa Sport de enige keuringsinstantie was. De laatste woorden van dat artikel: *Onze sportconstructies zijn de beste van heel Europa. Laat dat vooral zo blijven.*

Een decennium later voeren we vrijwel dezelfde discussie. Uit verschillende hoeken van de markt, die nog altijd zeer prijsgedreven is, horen we dat de kwaliteit van kunstgrasvelden onder druk staat. Het roept wel de vraag op of er een onomkeerbare weg is ingezet. Producenten, aannemers en opdrachtgevers hebben, ook in dit vakblad, allemaal de mond vol van kwaliteit en duurzaamheid. Maar feit is dat de kunstgrassector

grotendeels prijsgedreven is. En zodra ergens een dubbeltje minder aan uitgegeven kan worden, wordt dit ook gedaan. In die race naar de bodem wordt bespaard op centenwerk en dat komt de kwaliteit van velden niet ten goede. Het is aan de verschillende instituten om daar, streng doch rechtvaardig, een weg in te vinden. Als keuringsinstituten al niet meer streng zijn, wie dan nog wel?

Natuurlijk hangt dit samen met de budgetten van opdrachtgevers, zowel voor de eindkeuring als voor het project zelf. Het cliché 'goedkoop is duurkoop' is bij de aanschaf van kunstgrasvelden maar al te vaak waar. Nu ben ik niet de persoon om gemeentes daarop te beoordelen. Ze zijn vrij om eigen keuzes te maken, moeten doen wat hen het beste lijkt en zullen alle redenen hebben voor de keuzes die ze maken.

Maar, aansluitend op het verhaal van adviesbureau Kybys in deze Fieldmanager, wordt wel steeds duidelijker dat een gemiddelde gemeente niet alles kan weten. De sportsector anno 2021 is er één vol uitdagingen, duurzaamheidsthema's en technische vraagstukken. Het is voor een ambtenaar bijna een dagtaak om dat allemaal bij te houden. Het juiste advies is dan goud waard, zeker omdat sportprojecten veelal met publiek geld betaald worden. Gemeenten kunnen daar veel meer gebruik van maken. Wie privé een auto koopt, doet ook eerst onderzoek en maakt een proefrit, om pas daarna tot aankoop over te gaan. Waarom gebeurt dat bij kunstgrasvelden dan niet?

Met vriendelijk groet,
Hein van Iersel (hein@nwst.nl)
Hoofdredacteur

Het is voor een ambtenaar bijna een dagtaak om alle ontwikkelingen bij te houden

Scan, lees & deel!